

Lief dagboek...

Overleven per bladzijde

Attie Dotinga

Lief Dagboek...

Overleven per bladzijde

Copyright © 2025

Auteur: Attie Dotinga

Uitgeverij: Falinn

ISBN: 9789403855004

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van drukwerk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op enige andere wijze zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Voorovergebogen boven het maagdelijk witte papier voelde ik hoe de duisternis in mij langzaam tot leven kwam.

Mijn pen gleed haastig over het oppervlak, als een dolende geest die haar sporen achterliet.

De emoties die ik opschreef, waren niet zomaar gevoelens; ze waren ongetemd en soms zelfs angstaanjagend, tenminste voor mij.

Het leek alsof ze rechtstreeks uit een schaduwrijke plek in mijn ziel kwamen, een plek waar het licht nauwelijks doordrong. Of misschien waar ik geen licht kon verdragen.

Mijn dagboek, met zijn zachte pastelkleuren en sierlijk lint, was een ironisch contrast met de inhoud die ik erin opsloot.

De woorden die ik schreef, waren scherp en giftig, als splinters die het papier konden verscheuren.

Soms leek het alsof ik niet over mezelf schreef, maar over een onbekende, een vreemdeling die mijn naam droeg en gevangen zat in een web van duistere gedachten. Dat voelde ook beter, dan dat het betrekking op mij had.

De pagina's vulden zich met verhalen die eerder op nachtmerries leken dan op herinneringen. Misschien waren ze dat beide.

Het was alsof ik een kroniek bijhield van een innerlijke strijd, een gevecht tegen demonen die alleen ik kon zien.

Maar in werkelijkheid was het niet verzonnen.

Mijn dagboeken, die ik sinds mijn twaalfde jaar had volgeschreven, waren getuigen van littekens die niemand zag, maar die ik elke dag voelde branden.

Ze vertelden het verhaal van een leven dat zich afspeelde in de schaduw van mijn eigen angsten.

Ze waren getuigen van gebeurtenissen die niemand ooit had kunnen vermoeden dat ze bij mij hoorden.

Niemand zag aan de buitenkant van die jonge, brunette met die donkere ogen dat er in haar zoveel duisternis en pijn in haar heerste.

De stapel dagboeken was groot, maar ik las ze nooit terug.

Ik wist immers wat erin stond; het hoorde bij mij en was onderdeel van mijn zoektocht naar mezelf, die ik nog steeds niet had gevonden.

Hoe kon ik, te midden van die chaos, die valstrikken van pijn en misbruik, het onrecht, de angst en alles wat ongrijpbaar was, mezelf ooit terugvinden? Hoe kon ik terugvinden wat ik kwijt was als ik geen idee had van hoe het eruitzag?

Ik leunde achterover. Door het smalle raam voor mijn schrijftafeltje zag ik mensen voorbijlopen.

Het oude herenhuis waar ik een kamer boven de kelders huurde, was statig en droeg de verhalen van generaties in zijn muren.

Het water in het kanaal verderop weerkaatste het licht van de gebouwen, huizen en straatlantaarns.

Alsof het voor mij een extra spiegel was om het gevaar buiten te detecteren.

Het leek soms alsof mijn raam een opening was naar een andere wereld, waar ik even naar binnen kon kijken.

Waar mensen contact hadden met elkaar, met elkaar spraken en daar vreugde in vonden. Waar liefde gedeeld en gevonden werd.

In mijn kleine, smalle kamer werd ik omringd door boeken en schilderijen van mijn verleden; de hoge muren hingen er vol mee. Het voelde vertrouwd, veilig en helemaal van mij.

Mijn blik bleef hangen op een schilderij dat papa had gemaakt toen ik nog klein was.

De jonge vrouw op het doek droeg weinig kleding, ze was gehuld in rode doeken.

Ik herinnerde me nog goed hoe ze eruit had gezien die energieke Italiaanse. Ik zag voor me hoe mijn vader haar schilderde, met een fles whisky naast zijn palet.

Plotseling kwam er een herinnering boven van mezelf als klein meisje, zittend op een stoeltje met Beer mijn knuffel stevig in mijn armen geklemd.

Mijn pen gleed weer over het papier terwijl verborgen herinneringen tot leven kwamen.

Ze moesten eruit, ze moesten op papier om hun echtheid aan mij te tonen.

Ik verdween via mijn pen naar het verleden alsof het een tijdportaal was.

Lief dagboek...

Ik herinner me de situatie toen het schilderij van de jonge vrouw gehuld in rode doeken, gemaakt werd door papa toen we nog in Italië woonden.

Blijf hier zitten, Clark. Papa moet werken. Hier is Beer. Ik kom zo weer bij je terug. Niet bewegen, ' had hij gezegd.

Zijn brede glimlach, die onder zijn snor vandaan kwam, was vriendelijk, maar zijn blauwe ogen lachten nooit mee.

Ik had muisstil gezeten, want ik mocht niet bewegen.

Ik deed altijd wat papa zei, net zoals ik altijd had gedaan wat meester Aurelius had gezegd. Ik wilde wel lief gevonden worden, dat was belangrijk.

Uit de andere kamer, waarvan de deur half openstond, hoorde ik hem lachen. De geur van verf, terpentijn en bewerkt hout was vertrouwd en bood iets van een gevoel van veiligheid, doordat het bij papa hoorde.

De stem van de vrouw klonk jong, en als ze lachte, klonk het als belletjes die in de lucht zweefden. Ik zag daar beelden bij.

Terwijl ik daar stil zat met Beer stevig tegen me aangedrukt, hoorde ik hoe papa's stem veranderde.

Zijn lach werd luider, zijn woorden speelser.

De vrouw in de andere kamer giechelde, haar stem licht en sprankelend als glas.

Papa zei iets wat ik niet goed kon verstaan, maar de toon was anders dan wanneer hij met mij sprak—opgewonden, bijna hongerig.

Ik hoorde hoe hij dichterbij kwam, zijn voetstappen zwaar op de houten vloer. De geur van verf en terpentijn werd sterker, vermengd met iets warm en onbekends.

Maar hij liep niet naar de deur, hij kwam niet bij mij.

De vrouw lachte weer, zachter nu, en ik voelde hoe mijn hart sneller klopte. Ik wist niet precies wat er gebeurde, maar ik voelde dat het iets was waar ik niet bij hoorde te zijn.

Ik bleef doodstil zitten, zoals papa had gezegd. Ergens in mij was ook een verlamming waardoor ik niet meer durfde te bewegen.

Mijn vingers klemde zich om Beer heen.

In de kamer naast mij klonken stemmen, gefluister, gelach.

Het leek alsof de tijd even stilstond, terwijl ik wachtte tot papa weer terugkwam—met zijn grote glimlach, maar met ogen die iets anders vertelden.

Ik bleef zitten, mijn knieën opgetrokken op de stoel, Beer stevig tegen mij aangedrukt, bijna niet ademend, bijna verdwijnend.

Ik zat daar zo lang dat mijn billen pijn deden en ik moest plassen.

Voorzichtig stond ik op en liep zachtjes naar de deur.

Ik zag papa, maar hij schilderde niet. Hij klonk dronken, alsof hij in een roes verkeerde.

Hij stond gebogen over haar heen, bedekte haar met zijn ontblote bovenlichaam. Zoende haar.

Ze giechelde en sprak fluisterend op een uitnodigende toon.

De rode doeken lagen op de grond.

Hij gromde en deed iets met zijn broek. Toen kreunde de vrouw alsof ze pijn had, maar ze hield hem vast alsof ze het fijn vond, haar benen om zijn taille.

Ze deden wat meester Aurelius had gedaan en ik werd doodsbang.

Ik rende terug naar mijn stoeltje. Ik moest stilzitten, niet bewegen, geen leven maken. Dat kon ik wel, echt wel. En dan ging alles misschien wel weg.

Dat deed het toen ook

De geluiden van buiten vervaagden langzaam, alsof ze werden opgeslokt door het huis zelf.

Ik probeerde mij te concentreren op de patronen in het tapijt, op het zachte licht dat door het raam viel, op de vertrouwde geur van verf en hout.

Mijn gedachten dwaalden af naar fijne momenten met papa: samen schilderen aan de keukentafel, de geur van koffie in de ochtend, de verhalen die hij vertelde over verre landen en bijzondere mensen. Maar de geluiden uit de andere kamer werden maar niet gedempt.

Ik hoorde papa kreunen en de vrouw roepen en toen viel de stilte in en ik voelde me heel klein en onzichtbaar, amper ademend.

Ik vroeg me af of papa mij vergeten was, of hij nog wist dat ik daar zat te wachten. Ik luisterde naar de geluiden van het huis, naar het zachte tikken van de klok, naar mijn eigen ademhaling.

Tot uiteindelijk papa weer in de deuropening verscheen, mij geschrokken aankeek en weer naar me glimlachte. Even was ik bang, bang dat hij mij ook pijn ging doen, net als de meester, maar hij gooide mijn jasje naar me toe en zei dat we naar huis gingen.

Met een hijgende ademhaling van angst keerde ik terug in de werkelijkheid.

Het tijdsportaal in mijn dagboek, sloot zich langzaam en de vertrouwde geluiden van mijn eigen huis drongen weer tot me door.

Mijn ogen vonden het schilderij dat hoog aan de muur hing van de jonge vrouw in de rode jurk.

Hoe oud was ik toen geweest? veertien? Met alleen een knuffelbeer als steun?

Jezus.

Ik had buiten moeten rondhangen, met vriendjes of vriendinnetjes, ik had naar school moeten gaan.

Woedend sprong ik op, gooide de pen op tafel en begon heen en weer te lopen.

De onrust was terug. Diezelfde onrust die me dwong te bewegen, alsof ik op de vlucht was voor iets—iets waarvan ik steeds meer begon te denken dat het mijn eigen herinneringen waren.

Mijn hele jeugd bestond uit losse flarden van gedachten.

Als die plotseling naar boven kwamen, moest ik ze opschrijven om ze vast te houden, om ze te herinneren, om de chaos te ontwarren.

Om uiteindelijk mijzelf te kunnen begrijpen.

Ik herinnerde me de scène die ik had beschreven, maar ik begreep eerst niet waarom ik daar op die kruk had gezeten.

Waarom ik bij mijn vader was, die duidelijk geen behoefte had aan mijn aanwezigheid. Die, naast drinken en schilderen, nog hele andere hobby's had waar hij geen kind bij kon gebruiken.

Waarom bleef ik dan niet bij mijn moeder? Zij werkte immers niet.

Ze kwam zelden buiten en trok zich altijd terug in haar eigen wereld, misschien was dat de reden.

Opeens realiseerde ik me dat ik precies hetzelfde deed.

Ook ik sloot me af, hield iedereen op afstand.

Elk contact voelde als een bedreiging, alsof ik mezelf moest beschermen tegen alles buiten mij. Ik wist ook niet wie ik kon vertrouwen.

Wanneer er veel mensen om me heen waren, veranderden ze in mijn hoofd tot één groot, dreigend wezen—een overweldigende kakafonie van stemmen die me overspoelde.

Toch werkte ik als actrice, omringd door veel mensen, en dat strookte niet met mijn kluzenaarsbestaan.

Het voordeel was dat ik dan wist wat er van me verlangd werd en ik het masker kon opzetten wat daarbij hoorde.

Was het leven gewoon een toneel waarop iedereen al een rol speelde en een masker droeg?

Zodra ik mijn veilige huis verliet, koos ik een rol en dat optreden hing af van waar ik naartoe ging. Maar ik speelde nooit de rol van mezelf. Want wie was ik eigenlijk, tussen al die flarden van herinneringen door?

Toen de avond viel en de schemering mijn straat in zachte tinten hulde, voelde ik een drang om weer naar buiten te gaan.

Zodra ik de deur achter me dichttrok, leek het alsof ik even ontsnapte aan de beklemmende muren van mijn huis die ondersteund werden door mijn gedachten.

De koele lucht prikte op mijn huid, maar het voelde verfrissend—alsof ik eindelijk weer even kon ademen.

Met elke stap die ik zette, merkte ik hoe mijn hartslag langzaam tot rust kwam.

Toch bleef er een lichte spanning in mijn borst, een echo van de onrust die me de hele dag al achtervolgde.

Soms voelde ik me kwetsbaar, alsof ik elk moment kon breken, maar de vertrouwde routine van werken of van wandelen gaf me dan houvast. Het ritme van mijn voeten op de stoep, het zachte schijnsel van de lantaarnpalen, het geritsel van bladeren in het park—ze brachten me terug naar het nu.

Tijdens die wandelingen voelde ik me minder alleen, minder afgezonderd, meer verbonden, hoe raar dat ook was.

De stilte van de avond leek mijn gedachten te verzachten, misschien omdat ik dan mijn aandacht op de omgeving hield. Omdat ik dan op moest letten op anderen die ook de bescherming van de schemer zochten.

Soms kwamen herinneringen boven, pijnlijk en scherp, maar in het duister van de avond leken ze dan minder bedreigend.

Ik vond een beetje veiligheid in het donker dat me omringde.

Wandelen hielp me om mijn gevoelens op een rij te zetten, om ze te accepteren zoals ze waren—net zoals schrijven dat voor me deed.

Hoewel schrijven voor mijn gevoel ook van levensbelang was om me mijn verstand niet te laten verliezen.

Ik ging even zitten op een bankje aan de rand van het park.

Iedereen die me daar zag zitten, dacht waarschijnlijk hetzelfde.

Waarom bracht ik mezelf in die situatie?

Een jonge vrouw, alleen op een bankje in de schemering in de grote stad; was dat tegenwoordig niet vragen om problemen?

Toch raakte het me niet. Het voelde bijna vertrouwd, alsof het gevaar me omarmde, alsof de dreiging van wat er kon gebeuren als thuiskomen voelde.

Ik haalde diep adem en vulde mijn longen met de avondlucht.

Een man en een vrouw liepen langs, volledig in beslag genomen door elkaar.

Ik wist zeker dat als iemand hen later ernaar zou vragen, ze zich mij niet eens zouden herinneren.

Ik vroeg me af hoe dat werkte, dat gevoel dat mensen liefde noemde. Ik kon me er niets bij voorstellen, ook al speelde ik voor de camera's regelmatig de rol van iemand die verliefd was.

De zoenscènes waren niet altijd onaangenaam. En mijn tegenspelers waren dat ook niet.

Misschien was dat wel de reden dat ik zo vaak bij hen in bed belandde—op zoek naar een beetje warmte, naar iets wat het gevoel van leegte in mij kon verzachten.

Zij dachten meestal dat ik verliefd op ze was, maar wat was liefde eigenlijk?

Ik stond op en liep verder.

De schemering maakte langzaam plaats voor de duisternis van de nacht, terwijl wolken traag voor de maan schoven.

Dit was mijn favoriete moment van de dag; de nacht voelde als een warme deken die me beschermde tegen nieuwsgierige blikken en onverwachte groepen mensen. Ik vermeed drukte zoveel mogelijk. 'Wat doe jij hier zo laat op straat, helemaal alleen?'

Een man dook op uit de schaduw van de winkels waar ik langs liep. Ik keek hem kort aan. Hij was dronken, wankelde op zijn benen en vormde geen echte bedreiging.

Het begon zachtjes te regenen en ik liep langzaam door.

Twee jonge jongens blokkeerden opeens mijn pad.

Het leek weer die tijd van het jaar te zijn waarin het jachtinstinct van mannen werd aangewakkerd.

'Mooierd, waarom loop je zo alleen op straat?'

Ik probeerde om hem heen te lopen, maar hij bleef voor me dansen, alsof hij een paringsdans uitvoerde.

Ik moest er bijna om lachen.

‘Rot op,’ snauwde ik.

Natuurlijk deed hij dat niet.

Toen hij mijn arm greep, had ik ineens een mes in mijn hand en zette het tegen zijn keel.

‘Flikker op,’ siste ik, en liet hem los.

Hij struikelde bijna toen hij naar zijn vriend rende en me nog wat verwensingen nariep.

Ik borg mijn mes weer op en stak mijn handen diep in mijn zakken.

Niemand kwam aan mij zonder mijn toestemming.

Het koude staal tegen mijn hand gaf me een vreemd soort troost. Heel even flitste er een herinnering aan een ander mes door mijn hoofd—een met een gouden heft.

Terwijl ik verder liep, bleef de gedachte aan dat mes met het gouden heft in mijn hoofd hangen.

Ik probeerde me te herinneren waar het vandaan kwam, waarom het zo belangrijk leek.

Flarden van beelden schoten door me heen—niet helder, maar als losse puzzelstukjes die net niet op hun plek vielen.

Ik voelde de spanning in mijn lijf, toen ik probeerde die herinnering vast te grijpen.

Het was alsof ik weer terug was in een ruimte met een grote groep meisjes die net als ik dezelfde jurken droegen.

Voor ons stond een man, charismatisch en zelfverzekerd, iemand die de aandacht van iedereen wist te trekken.

Zijn stem klonk warm en krachtig, en ik herinnerde me hoe klein ik me voelde in zijn aanwezigheid, alsof ik werd meegezogen in zijn energie.

Ik kon niet horen wat hij zei of gezegd had.

Het mes met het gouden heft hoorde bij die herinnering, daarvan was ik overtuigd.

Misschien had hij het vastgehouden, of misschien was het van iemand anders uit de groep geweest die het had laten zien?

De details bleven vaag, maar het gevoel was scherp: een mengeling van bewondering, spanning en een vleugje angst.

Ik probeerde de flarden aan elkaar te rijgen, hopen dat het beeld helderder zou worden, dat ik eindelijk zou begrijpen waarom dat mes zo'n indruk op me had gemaakt.

Maar telkens als ik dacht dat ik het moment kon vastpakken, gleed het weer weg, als mist tussen mijn vingers.

Toch bleef ik zoeken, want ergens voelde ik dat deze herinnering belangrijk was—dat het me iets kon vertellen over mezelf, over wie ik was geweest en wie ik probeerde te zijn.

Het was alsof mijn geheugen me beschermde tegen iets wat ik nog niet wilde of kon weten.

Opeens zag ik zijn gezicht weer voor me.

Donkere, indringende ogen, zijn mond lachte vriendelijk maar zijn blik deed niet mee.

Hij zei iets heel anders met zijn ogen toen deze over mij heen gleden en hij even bij mij bleef stilstaan.

Hij was charismatisch, wist precies hoe hij mensen moest bespelen, herinnerde ik me.

Vooraf jonge meisjes, net zoals ik toen was geweest, leken gevoelig voor zijn aandacht; hij gaf mij in ieder geval het gevoel bijzonder te zijn, gezien te worden.

Maar onder die warme glimlach en vriendelijke woorden had iets anders verstopt gezeten—iets manipulatiefs, iets wat ik pas doorhad toen het te laat was.

Maar hoezo het dan te laat was en wat er dan was gebeurd, dat kon ik me nog niet herinneren.

Wel herinnerde ik me dat ik me eerder geveild voelde door zijn complimenten, dat ik bij hem mocht horen, bij de groep uitverkorenen, bij de belangrijkste mensen van de Cirkel van de Waarheid, dat had me als puber diep geraakt. Het had mijn ego gestreeld en me groots doen voelen, groter dan de mensen die niet zo dichtbij mochten komen. Ik herinnerde me dat ik het gevoel had eindelijk gewaardeerd te worden in plaats van steeds bekritiseerd door mijn ouders.

Meester Aurelius was onze leider, iemand die alles wist en altijd gelijk had. Hij bepaalde de regels, deelde complimenten uit, maar kon ook streng en afstandelijk zijn.

Hij gaf soms cadeaus—kleine dingen, dus ook dat mes met het gouden heft. Het was een symbool geworden, een teken van vertrouwen, maar ook van macht. Hij had het mij gegeven, maar ik wist niet meer waarom en wanneer,

Terwijl ik mijn straat naderde, voelde ik opnieuw die mengeling van fascinatie en ongemak die ik bij hem had gevoeld.

Ik wist zeker dat zijn invloed verder ging dan ik ooit had begrepen. De herinneringen van toen kwamen langzaam terug, het verleden werd iets minder vaag.

De herinneringen aan de groep en de leider werden steeds intenser naarmate ik dichterbij huis kwam.

Het moment waarop alles veranderde, toen we weggingen van de Cirkel van Waarheid, stond nog steeds in mijn geheugen gegrift.

Het was een periode waarin van alles gebeurde, zonder waarschuwing verschoof toen alles wat ik kende.

Mijn ouders kwamen in de nacht mijn kamer binnen, hun gezichten gespannen en bezorgd.

Ze fluisterden dat ik snel mijn spullen moest pakken, dat we meteen weg moesten.

Ik voelde hun haast, hun angst, zonder precies te begrijpen waarom. In het donker van de nacht verlieten we het huis, het erf, alles wat vertrouwd was.

De auto stond klaar en zonder om te kijken reden we weg, de stilte in. Pas later begreep ik dat ze hadden gezien hoe de leider hen had beïnvloed. En hoe mijn toekomst eruit ging zien.

Ik liep mijn appartement binnen en sloot de deur met vijf sloten. Even keek ik ernaar en vroeg me af waarom ik dat zo nodig had? Vijf sloten?

Ik hing mijn jas op en wierp een snelle blik op mijn telefoon.

Er verscheen een bericht van de producer van ‘He, they and survival’: de opnames van de intieme scènes stonden voor morgen gepland.

Ik haalde mijn schouders op; het maakte me weinig uit wanneer die scènes werden gefilmd. Het voelde niet anders dan een scène spelen in een rijdende auto—gewoon werk. Blote kont of niet.

Het mooie aan acteren was dat ik wist welk masker ik moest opzetten en via mijn personages in contact kwam met gevoelens die ik vervolgens aan mijn rol kon toeschrijven en daardoor durfde te voelen. Buiten de set was dat wel een probleem.

Het afgelopen jaar had ik vooral intense en uitdagende rollen gespeeld, soms vol met erotiek, maar iedereen was tevreden—en mijn bankrekening ook.

Ik liep door naar de badkamer en nam een hete douche.

Ik stond even met mijn hoofd tegen de wand geleund terwijl de warme stralen mij weer verwarmden. Ik zag weer hoe ik plotseling mijn mes in mijn hand had gehad toen die jongen me in de stad lastigviel. Het mes dat maar zakmes was, had sneller in mijn hand gezeten dan dat ik kon denken. Ik had het altijd bij me en speelde er vaak meer met mijn vingers als het in mijn jaszak zat.

Het mes met het gouden handvat uit mijn herinneringen werd duidelijker, het was van de Meester geweest.

Het gezicht van Meester Aurelius, de leider van de Cirkel van Waarheid, doemden alweer op in mijn gedachten.

Zijn gelaat leek onuitwisbaar in mijn geheugen gegrift, alsof elke rimpel en blik apart van elkaar, mij hem nog konden doen identificeren. Terwijl ik probeerde terug te halen hoe oud ik was toen we vertrokken, realiseerde ik me dat ik slechts flarden van herinneringen had.

Ik wist dat mijn ouders elkaar hadden ontmoet bij de Cirkel van Waarheid: mijn vader was destijds diep in de greep van een drugsverslaving geweest, en het was Meester Aurelius die hem uit die duisternis had getrokken. Tenminste dat was het verhaal.

Mijn moeder was al langer betrokken geweest bij de Cirkel, en zo kruisten hun paden elkaar.

Veel meer wist ik niet over die periode.

Ik herinnerde me wel dat ik in de puberteit zat, een tijd van verwarring en verandering, toen we vertrokken.

Plotseling hoorde ik weer de warme stem van Meester Aurelius, die me vertelde dat ik een echte vrouw was geworden en dat ik een inwijding moest ondergaan. Ik was speciaal en bijzonder voor hem.

Die woorden galmden na in mijn hoofd, terwijl mijn lichaam al reageerde voordat ik de beelden en herinneringen volledig kon plaatsen.

Een golf van misselijkheid trok door me heen, en ik zakte door mijn knieën op de bodem van de douchecabine, nog voordat het volledige besef tot me doordrong van wat er toen was gebeurd.

De sfeer, de spanning en de onuitgesproken verwachtingen van die tijd kwamen weer boven.

Het voelde alsof mijn lichaam zich alles herinnerde, zelfs wat mijn geest probeerde te verdringen.

De combinatie van angst, onzekerheid en het overweldigende gevoel van machteloosheid was zo intens dat ik even niet wist waar ik was, in welke tijd. Toen? Nu?

Ik zag het weer voor me.

De inwijding was een verkrachting geweest. Een verkrachting door een volwassen beest die de onschuld van een kind had genomen.

Het besef sloeg de lucht uit mijn longen.

Hij had mijn jurk uitgetrokken over mijn hoofd, zo ook die van Emily en Page.

In al onze naaktheid en kwetsbaarheid stonden we voor hem.

Wat een geluk dat we op dezelfde dag vrouw gingen worden, had hij gezegd. Zijn ogen glinsterend van wellust.

Mijn ogen waren gefixeerd geraakt op de robe die hij droeg. Daaronder was iets dat uitstak en waar hij regelmatig met zijn hand naar toeging.

Ik had me toen afgevraagd of hij gewond was en pijn had, door de blik in zijn ogen.

‘Clark jij bent zo bijzonder,’ had hij met zijn donkere stem zacht gezegd en me heel indringend aangekeken, ‘jou bewaar ik tot het laatst Clark.’

Hij trok Page mee naar een kamer en sloot de deur.

Ik trilde op mijn benen bij die herinnering.

Niet meer dan flarden van de rest van die gebeurtenis herinnerde ik me nog maar.

Ik wist niet meer wat ik gehoord had, wat achter die deur vandaan was gekomen. Ik herinnerde me alleen nog dat hij mij had meegenomen, als laatste. Dat hij zei dat ik zo speciaal was door mijn moeder die hij al zo lang kende.

Ik moest naakt op het bed gaan liggen en toen trok hij zijn robe uit.

Ik zag zijn piemel die rechtop stond en hij speelde ermee.

Hij zei dat het even pijn zou doen, maar dat het echt moest.

Zo zou ik bij de Cirkel van de Waarheid mogen blijven als jonge vrouw.

En als ik mijn best deed om stil te zijn, dan kreeg ik een speciale naam, zodat iedereen zou weten hoe speciaal ik was.

Voor het eerst van mijn leven had ik me van mijn gevoelens afgescheiden, daar op dat bed. Door de angst en de paniek die mij overvallen waren toen hij aan me zat.

Wat hij met mijn lichaam deed, dat deed hij niet met mij.

Ik wilde ook niet weten wat hij deed en waarom het pijn deed. Ik wilde alleen dat het ophield.

Ik voelde toen opeens niets meer en zei dus ook niets.

Hij roemde me erom, zei dat ik een voorbeeld was en dat ik zijn speciale partner was.

Ik mocht het tegen niemand zeggen, maar ik zou bij de speciale kring van ingewijden gaan horen. Zij die altijd in zijn buurt waren en soms met hem mochten spreken.

De nacht daarop waren mijn ouders en ik gevlucht en bleef mama maar zeggen dat ze gelukkig nog op tijd waren geweest, ruimschoots op tijd zodat ik niet ingewijd zou worden.

Papa vroeg nog of ze zeker wist dat meester Aurelius mij niet gegrepen had.

Dat had ze beaamd, steeds weer.

Verdomme.

Ik zat opgevouwen op de bodem van de douchecabine.

De afschuwelijke waarheid werd opeens zichtbaar.

Ik was als jong meisje verkracht door een beest en mijn moeder had alles ontkent, deed dat waarschijnlijk nog steeds.

Mijn moeder had zichzelf en haar leven weer eens verstopt, zoals ze zich later altijd verstopte in haar schrijfwerk, in haar kinderboeken.

Ze had geweten dat ik al misbruikt was, dat kon niet anders.

Als er iemand wist hoe het er daaraantoe ging bij de Cirkel, dan was zij dat, zij woonde daar het langst.

Mijn buik deed nog pijn van het krampachtige huilen en snikken toen ik me afdroogde in de badkamer.

Met mijn pyjama aan liep ik naar mijn schrijftafel voor het raam. Deed een klein lichtje aan en greep mijn dagboek.

Ik moest mijn verhaal kwijt. Het verhaal dat zich opeens weer geopenbaard had. En waar de flarden opeens een beetje aal elkaar hechtten.

Lief dagboek...

Mama heeft mij net zo verraden als iedereen heeft gedaan bij de Cirkel van de Waarheid.

Ze wisten het. De volwassenen wisten het en stonden het gewoon toe. De meisjes die ongesteld waren geweest voor de eerste keer, werden door meester Aurelius ingewijd, wat niet meer was dan een gewone kinderverkrachting door een beest die dacht boven ieder verheven te zijn.

Geen wonder dat sommige kinderen die ons voor waren gegaan het uiteindelijk niet overleefd hadden.

Zij waren uiteindelijk overleden, omdat ze niet meer aten en dronken nadat hen het meest vreselijke was aangedaan dat iemand maar kon bedenken. Ze waren zo gebroken dat ze alleen nog ademhaalden, totdat dat ook ophield.

Een paar waren door hun eigen hand overleden.

Geen enkele ouder greep in, ze zeiden alleen maar de hele tijd de regels op die meester Aurelius had gegeven.

De regels van gehoorzaamheid aan de leider van de Cirkel van Waarheid.

Daarom was mijn beste vriendinnetje Sara overleden, begreep ik opeens. Zij was nooit meer haar vrolijke zelf geweest na de inwijding die werd verkocht onder het mom van vrouw worden om de meester te dienen en te eren. Een speciale plek in de groep.

In zijn bed bedoelde hij, die viezerik!

Lief dagboek...nu weet ik waarom ik zo anders ben dan anderen. Mijn puberteit is van mij afgenomen. Mijn ouders hebben gedaan alsof ik nog intact was. Maar ik was gebroken, erger nog ik was uit elkaar gehaald, vernietigd en al die gebroken stukken die over waren groeiden weer aan elkaar. Zonder echte verbinding.

De verbinding die me had geholpen gezond op te groeien, me te ontwikkelen, zonder die verlamme angst voor de wereld. Voor mannen, voor intimiteit.

Ze hadden mij koud en gevoelloos gemaakt. Niet in staat om lief te hebben, niet in staat om liefde te ontvangen.

Wat ben ik nu? Een zombie? Een gevoelloos, zielloos wezen?

Wie ben ik nu?

Is het mogelijk om mezelf te helen? Als dat zo is dan zou ik niet weten hoe. Het leven is voor mij overleven. Ik weet niet wat leven is. Alleen dat ik op mijn hoede moest zijn, omdat er altijd gevaar dreigt.'

Ik gooide mijn pen neer en liep naar de keuken om nog een beker hete melk met anijs te maken, dat zo'n kalmerende werking op me had. Ik dronk het op, terwijl ik nog in de keuken stond en liep toen naar mijn bed, dat eigenlijk een oude kast was waar ik een bedstee van gemaakt had. Dat gaf bescherming, anders kon ik niet slapen. Een gewoon bed voelde zo onbeschermd. Ik sloot de deur een beetje totdat ik alleen nog een streepje van de kamer kon zien en viel al snel in slaap. Natuurlijk werd ik vaak wakker door nachtmerries die mij teisterden, maar inmiddels was dat ook al een vast patroon in mijn leven.

Hoofdstuk 2

Stanley, de arrogante acteur, keek me met een spottende glimlach aan terwijl hij zijn kop koffie vasthield. Zijn ogen glinsterden van plezier, alsof hij genoot van het spelletje dat hij speelde. 'Weet je zeker dat je straks niet terugkrabbelt?' vroeg hij, zijn stem doordrenkt van zelfvertrouwen. Ik liet me niet uit het veld slaan en antwoordde op dezelfde luchtige toon: 'Weet jij zeker dat je het aankunt?'

Mijn woorden waren scherp, maar ik hield mijn gezicht vriendelijk. Vanuit mijn ooghoek zag ik hoe een paar mensen van de crew zachtjes grinnikten, maar hun mening deed me weinig.

Ik had geleerd dat als iemand mij aanviel, ik net zo hard terug moest slaan.

Stanley was niet zomaar iemand.

Hij was een oudere, bekende acteur met een reputatie.

Zijn arrogantie was bijna legendarisch, en hij ging er altijd vanuit dat iedereen, vooral vrouwen, naar zijn pijpen danste.

Zijn grappen waren vaak schunnig en zelden echt grappig, maar door zijn status durfde bijna niemand hem tegen te spreken.

Het was algemeen bekend dat hij actrices die hem niet bevielen zonder pardon liet ontslaan.

Maar met mij zou dat niet zo makkelijk gaan. Ik speelde immers een van de hoofdrollen, en ik was niet van plan me zomaar aan de kant te laten schuiven.

Stanley leunde naar voren, zijn stem werd lager. ‘Dus als ik straks aan je tieten zit, dan vlucht je niet weg?’

Ik draaide me langzaam naar hem toe, keek hem recht aan en glimlachte liefjes.

‘Op de set of na de opnames?’ vroeg ik zoet. ‘Op de set is het werk, na de opnames ben jij gewoon een oud geil mannetje waar ik vast geen zin in heb en die ik dan eens moet laten voelen dat hij geen ballen meer heeft.’

Zijn ogen fonkelden, en ik kon niet goed inschatten of het woede was of opwindning. Misschien wel allebei, want bij Stanley wist je het nooit zeker.

Op dat moment riep Ben, de regisseur, ons naar de set.

De spanning tussen Stanley en mij bleef in de lucht hangen, maar ik voelde me sterker dan ooit. Ik wist dat ik mijn plek had verdiend, en niemand – zelfs Stanley niet – zou mij zomaar klein krijgen.

Actie

Het was vroeg in de ochtend. De keuken was klein en slecht verlicht, met schaduwen die over de muren kropen.

Mijn karakter, Sheila, zat aan de tafel, haar vingers trillen lichtjes om de hete koffiemok.

Stanley in zijn rol als Harry, stond tegenover mij, zijn houding ontspannen maar zijn ogen priemden in de mijne.

De spanning was bijna tastbaar; het leek alsof de lucht in de kamer dikker werd met elke seconde.

Harry nam langzaam een slok van zijn koffie, zijn blik geen moment afwendend. Hij liet een stilte vallen, net lang genoeg om haar zenuwen te testen. Toen zei hij met een lage, dreigende stem: ‘Je weet dat dit hier allemaal van mij is, toch? Hier draait alles om wie mij gehoorzaamt.’

Sheila slikte, maar liet zich niet kennen.

Ze keek hem recht aan, haar ogen fel. ‘Controle is een illusie, Harry.’

Harry zette zijn mok met een klap op tafel, het geluid echode door de stille keuken. Hij boog zich naar haar toe, hun gezichten slechts centimeters van elkaar verwijderd. ‘We zullen zien wie hier de controle heeft en wie de illusie’ fluisterde hij, zijn stem nauwelijks hoorbaar maar dreigend.

Hij greep haar borsten door haar truitje heen. Ging achter haar staan en herhaalde de handeling.

‘Ik ben de baas en jij doet wat ik zeg, anders kun je vertrekken, voor jou tien anderen. Ik moet de waar testen voordat klanten ermee geconfronteerd worden.’

Hij haalde haar borsten uit haar beha en speelde met haar tepels.

Mijn karakter Sheila, sloot haar ogen in walging en onderging gelaten zijn handtastelijkheid. Ikzelf vertrok uit mijn lichaam en voelde niets.

Ik voelde wel hoe Stanley met opzet mijn tepels langer vasthield en er zelfs even in kneep om mij uit mijn spel te halen, maar ik reageerde niet.

Als er iets was dat ik heel goed kon dan was het wel negeren van pijn.

Jammer Stanley.

‘Kom,’ Harry sleurde Sheila mee in de richting van het bed waarop hij haar neergooide. Ze bleef liggen en naar hem kijken met een uitdagende blik.

De scène eindigde met een ijzige stilte, waarin beide personages elkaar bleven aankijken. De camera zoomde langzaam uit, terwijl de uitdagende spanning tussen hen voelbaar bleef hangen.

Cut.

Ik stond van het bed op en fatsoeneerde mijn kleding.

‘Van mij had je ze niet hoeven opruimen,’ zei Stanley quasi lollig.

‘Wat dan Stanley? Ben je geil geworden,’ zei ik plagend terug. ‘moet ik je misschien even helpen. O nee, sorry ik moet nog een bedscène doen met Morten.’

Ik liep hem voorbij en maakte me klaar op de set voor de scène met Morten waarbij een zoenscène zou overgaan in een heftige vrijpartij.

Actie

De kamer was gevuld met een zachte, warme gloed van het avondlicht. Sheila stond dicht bij Archibald, hun blikken kruisten elkaar en er hing een gespannen stilte in de lucht.

De emoties waren zichtbaar op hun gezichten: verlangen, onzekerheid, en een vleugje nervositeit.

Langzaam bewoog Sheila een stap dichterbij, terwijl Archibald zijn hand voorzichtig op haar arm legde.

Hun ogen zochten elkaar, en zonder woorden werd duidelijk wat er ging gebeuren. De afstand tussen hen werd steeds kleiner, hun ademhaling versnelde

Op het moment dat hun lippen elkaar raakten, was het alsof de tijd even stil stond.

De kus begon aarzelend, zacht en teder, maar werd al snel intenser. Ze gaven zich over aan het moment, vergaten alles om zich heen.

De bovenkleding werd verwijderd.

De camera draaide langzaam om ons heen, legde de emotie en de kwetsbaarheid van het moment vast.

Toen ze elkaar loslieten bleven ze nog even dicht bij elkaar staan, hun voorhoofden tegen elkaar, een glimlach op hun gezichten.

De spanning was verdwenen, vervangen door een gevoel van verbondenheid en opluchting.

Archibald vleide Sheila neer op het bed en zoende haar. De hartstocht liep op en liet de lucht sidderen van seksuele spanning. Verstrengelde lichamen, hijgende ademhalingen en uiteindelijk de climax die hen beide bevrijdde van enig terughoudendheid.

Cut

Morten en ik lagen afwachting op het bed. Als de regisseur de scene afkeurde dan moesten we het nog een keer doen.

Morten met zijn aantrekkelijk lijf lag zo dicht bij mij dat ik zijn lichaamswarmte voelde. Hij keek even glimlachend op me neer.

‘Je bent verdomde aantrekkelijk Clark,’ was zijn oordeel.

‘Jij ook Morten en ik voel het bewijs daarvan,’ plaagde ik toen ik zijn erectie voelde.

‘Sorry,’ zei hij soms is een cock sok niet genoeg bescherming,’

Hij keek even naar het huidkleurige setje dat ik droeg waarbij mijn onderlichaam was afgeschermd en ook op mijn tepels zaten huidkleurige stickers. De scene was al een keer geoefend met kleding aan en eigenlijk was het net als een gevechtsscène, helemaal gecoördineerd.

Maar de reacties van lichamen waren niet onder controle te houden. Dat voelde hij, maar ik ook.

De regisseur gaf het oké en we mochten de set verlaten.

We kregen beide een badjas aangereikt.

Toen ik de set afliep, liep ik richting de vrouwenkleedkamer.

De vermoeidheid van de lange draaidag hing als een zware deken over me heen. Ik trok langzaam mijn badjas uit en voelde de plakkerige stickers op mijn huid, die speciaal waren aangebracht om de intieme scènes te filmen.

Ze moesten eraf, maar dat ging alleen met warm water.

Dus stapte ik onder de douche, liet het hete water over mijn schouders stromen en voelde hoe de spanning langzaam uit mijn spieren trok.

Terwijl het water langs mijn lichaam gleed, begon ik voorzichtig de stickers los te weken. Het was een vreemd ritueel geworden na elke opnamedag: het verwijderen van die kleine stukjes nepveiligheid, die me moesten beschermen tegen de blikken van de camera en de handen van mijn tegenspelers.